

Ki kicsoda a flexográfiában?

MARLOK GYULA

gyula.marlok@schawk.eu

Már több éve ifjú mérnökként Németországban, a BASF-nél dolgoztam, amikor 1993 végén megkeresett Hans Dieter Kobusch úr, aki egyik alapítója és tulajdonostársa volt a Nordenia szadai épülő üzemének.

Németországi munkatapasztalattal rendelkező magyar kollégákat keresve, három hónapig tartó „harc” után igent mondtam, bár sok fogalmam nem volt arról, hogy mi is fog történni ott.

Visszatekintve, úgy gondolom, a kilencvenes évek közepén ez a beruházás forradalmi változást hozott a flexónyomtatás területén Magyarországon.

1982 és 1987 között az akkori NDK-ban szereztem diplomás mérnöki végzettséget műanyagfeldolgozás szakon. Egyébként azon az egyetemen nyomdai technológiai szak is volt, ahol szintén tanultak magyarok.

Szakmai pályafutásomat 1987-ben a PEMŰ technológusaként kezdtem. 1988 és 1993 között a BASF/Elasogran Polyurethan Technik alkal-

mazástechnikusaként, majd 1994-től 2000-ig a Nordenia szadai üzemében ügyvezetői aszisztensként, ezt követően értékesítőként, valamint a következő három évben értékesítési igazgatóként dolgoztam. Majd 2000 és 2006 között a Nordenia hallei üzemének értékesítési igazgatójaként végeztem a munkámat.

2006-tól a Repro Busek GmbH ügyvezető igazgatója lettem, majd 2016-tól a Schawk Hungary Kft. ügyvezető igazgatói tisztségét töltöm be.

A flexónyomtatásra vonatkozóan szakmai életem legnagyobb mérföldköve a Nordenia szadai üzemének a magyar fólianyomtatás minőségi előrelépésében való szerepem. Ebben a folyamatban való részvételemet tartom ezen a területen igazán pozitív emlékeknek. Csapatmunka volt, amiben részt vehettem, és a mai napig büszkén tekintek vissza erre az időszakra.

Több példaképem is van, de ezt nem szeretném publikussá tenni. Az az igazság, hogy az élet számos területén különféle „kategóriákban” különböző értékes emberekre nézek fel. Kedvenc mottóm:

„Soha ne add fel!”

Mit adnék tovább a következő nyomdászgenerációnak?

Ez nehéz kérdés, talán annyit, hogy nyitottak legyenek az új felé, találják meg az egészséges magabiztosságot anélkül, hogy elbázzák magukat, ilyenekkel ugyanis gyakran találkoztam a szakmában.

A képzést mindenképpen nagyon fontosnak tartom, egyébként minden irányban és területen, beleértve az idegen nyelveket is. Évtizedek óta hiányát szenvedjük a nyomdaiparban, illetve a nyomdai előkészítés területén Magyarországon. Véleményem szerint, középiskolai szinten lenne célszerű elkezdni a szakképzést. Biztos vagyok abban, hogy az ipar ezt nemcsak üdvözlőné, hanem tettelegesen is támogatná szakmai gyakorlati oktatás formájában.

A régi időkből megőrizném a becsületességet és a szó értékét.

Az Óbudai Egyetemen találkoztam a flexóval az előadásokon. A gyakorlati oldalról a már több mint két évtizedes flexós tapasztalattal rendelkező Lelesz Miklós barátom (Flexo 2000 Kft.) mesélt nekem – akinek az ereiben tulajdonképpen nyomdafesték folyik –, ami nagyon szimpatikus volt. Nagy szerencsémre Miki bemutatott Varga Dénesnek (Varga-Flexo Kft.), akinek a csapata már 25 éve flexónyomógépeket tervez és gyárt. Emiatt nagyon hálás vagyok mindkettejüknek, meglátták bennem a lehetőséget. Ennek köszönhetően lehetőségem nyílt az új gépek tervezésében részt venni. Dénesék ekkoriban különösen intenzív fejlesztésekbe kezdtek, tervezői szempontból jó fázisban tudtam bekapcsolódni, így a designszemlélet is szerepet kapott. Varga Dénes, Roszinszki János és Kóvári János voltak, akik technológiai oldalról „fényt hoztak számomra a sötétségbe”. Köszönet érte!

Szakmai pályafutásom két fő mérföldköve: 2004-ben Lasky Design néven létrehoztam egyéni vállalkozásomat, majd, 2014-től a Varga-Flexo ipari formatervezője lettem.

Nagy megtiszteltetésben részesült 2018 októberében a Varga-Flexo Kft. Magyar Formatervezési Díjat nyert az új OKTOFLEX | PREMIUM flexónyomógépünk a terv kategóriában, ami a legnagyobb hazai elismerés design tekintetében. Erre nagyon büszkék vagyunk.

Példakép számomra, amikor valakinél a kreativitás, a tudás és a jó szándék párosul, azt különösen nagyra tartom. Édesapám tanárként és műszaki emberként ilyen volt, tervezőként én is erre törekszem. Kedvenc mottóm: „Nem tudtuk, hogy lehetetlen, ezért megcsináltuk.”

Mi az, amit továbbadnék a következő nyomdászgenerációnak? Még bőven tanulom a szakmát, de amit már tudok, azt átadom.

Megőrizném a régi időkből a tapasztalatot és az embert. Az embert, mint értéket kell megtartanunk. A gépgyártók gőzerővel a nyomdászat automatizálásán dolgoznak világszerte, mégis nagyon figyelniünk kell arra, hogy ne vesszen el az ember a nyomdaiparból, mert akkor ez már nem lehet sem szakma, sem hivatás, hanem valami egészen más lesz. A legtapasztaltabbak szerint ez még távoli, de én nem így látom, a világ ebben a tekintetben nagyon gyorsan alakul, sok szakma meg fog szűnni vagy gyökeresen átalakul. Éppen ezért az ember-gép együttműködésének tökéletesítését tartom fontosnak, nem pedig az ember helyettesítését. Ez a helyes és hatékony út, szerintem, egyre kényelmesebb munkavégzés mellett hatékonyabb gépeket építeni és egyre képzetesebb szakemberekkel dolgozni.

Éppen ezért kulcsfontosságú a flexó szakirányú képzés. A nyomdák vezetőit tartom a képzések valódi mozgatórugóinak, ezért az ő igényeik és sokkal inkább jogos félelmeik felől közelíteném meg ezt a problémát. Fontosnak tartom, hogy legyen valaki, aki összefogja és szívén viselje az ügyet, akit aztán a többiek támogathatnak, ki-ki a maga módján.

Csatlakozz a már 235 fős Flexóklub Zárt Facebook csoportunkhoz, ahol valós időben juttatjuk el flexó témájú szakmai híreinket a csoport tagjaihoz!

<https://www.facebook.com/groups/flexoklub/>

A flexótechnológiával viszonylag későn, összesen négy éve ismerkedtem meg, mikor a Schawk-hoz (akkoriban TWL) kerültem. A cég vezetői segítettek, hogy az ofszet-, digitális és nagy példányszámú tekerces nyomtatásban szerzett tapasztalatomat a flexó irányába is kamatoztassam.

A nyomdaiparral a kapcsolatom 2005-ben kezdődött, amikor is beiratkoztam a Tótfalusi Kis Miklós Nyomdaipari Szakközépiskolába, hogy ofszet gépmester lehessenek.

Az iskola elvégzése után Angliában, a Weston Business Formsnál kezdtem el dolgozni 2007 és 2009 között, ahol kis formátumú tekerces nyomdagépeket kezeltem, és ismerkedtem meg a nyomdaiparral idegen környezetben is.

Hazatérésem után, 2013-ig egy digitális nyomdában, az OSG-nel dolgoztam. Kezdetben, mint gépi operátor, majd mint szervizkoordinátor végeztem a feladatokat.

Az időközben elkezdett főiskolai tanulmányaimnak is köszönhetően sikerült elhelyezkednem a Pauker Nyomdánál, mint minőségügyi és gép-termi vezető. Itt két évet töltöttem el, 2013-tól 2015-ig. Ezt az időszakot külön is kiemelném, mert rengeteg segítséget és fejlődési lehetőséget kaptam az ottani, magas szakmabeli tudású kollégáktól.

2015-ben mégis új kihívások és egy számomra még ismeretlen technológia megismerésének a lehetősége adódott előttem a Schawk által.

Kezdetben minőségügyi vezetőként dolgoztam a cégnél, és ismertem meg lépésről lépésre a technológiát. Később támogatási, majd termelési vezetőként is számítottak rám. Jelenleg projektmenedzserként segítem a cég munkáját, és olyan meghatározó projekteket irányítok, mint a Pöttyös Túró Rudi vagy a Nescafé.

Bár viszonylag sok szakmai esemény van minden évben, de kiemelkedőt nem tudnék megemlíteni.

Számomra talán mégis a Pauker Nyomda 25-ik évfordulója volt a legemlékezetesebb, ahol jó volt látni, hogy egy magyar tulajdonban lévő cég milyen messzire viheti a megfelelő szakértelemmel, és, hogy nagyon sok az olyan dolgozó, aki az indulás óta a cég alkalmazottja.

Külön példaképem nincsen, de nagyon tiszteltem azokat az embereket, akik képesek magas szintű tudással rendelkezni a szakmájukon belül. Így akár a flexó-, akár az ofszet- vagy bármely más technológia területén.

Bár mottóm nincs, de korábbi pozícióimból adódóan szeretem hangoztatni, hogy „mindenre van megoldás”. És ezt alkalmazni az ügyfelek ötleteire vagy egy felmerülő probléma megoldására.

Minden új generáció az előző generáció tudását fejleszti tovább. Szóval, én is a saját, eddig megszerzett tudásomat adnám tovább. Sokan félnek a tudásukat továbbadni, pedig aki biztos a saját képességeiben és tudásában, az ne sajnálja mástól.

A régi időkből megőrizendő dolgokról még nem tudnék hitelesen nyilatkozni.

Bár a flexó egy összetett technológia, de fejlődés szempontjából jobbnak tartanék egy mindent magában foglaló (ofszet-, mélynyomtatás stb). oktatási képzést, amiben talán még a grafikai előkészítés is alap lehetne, szakosodástól függetlenül. Most már olyan szerteágazó tudással kell rendelkezni, ahol nem elég csak egy technológiát megfelelően ismerni.

Mivel a gyakorlati képzést kifejezetten fontosnak tartom, így az OKJ-s és a szakiskolákban lévő tanítást tartanám fontosnak. Sajnos egy jól átgondolt, a szakmából érkező tanárokkal, előadókkal és felépített tantervvel ellátott főiskolai képzést egyelőre elképzelhetetlennek tartok.